

van een gedenkteeken, op den berg Cenis opterigten, door den Heer ZIENZIS vervaardigd en door den Heer DU PRÉ in perspectief gebragt, thans, ingevolge het verlangen van eenigen uwer door voornoemde onze geachte Medeleden aan het Instituut zijn aangeboden, om door hetzelfde bewaard te worden, en in het hier naast gelegen vertrek kunnen bezigtigd worden. Hoe vreemd ook dit Onderwerp is aan de tegenwoordige gelukkiger orde van zaken, zoo zal zulks toch niemand onzer terug houden, om de fchrandereheid en den goeden smaak in de vinding en het hooge kunstvermogen in de uitvoering, daarbij door de bekwame Ontwerpers aan den dag gelegd, te erkennen, en deze stukken derhalve als een kostbaar geschenk met dank te ontvangen.

Heeft mijn Verflag, Mijne Heeren, tot hertoe alleen aangename herinneringen van het verledene of verblijdende vooruitzigten op het toekomstige ten onderwerp gehad, de onverzettelijke grenspalen, aan den levensloop der menschen aangewezen, hebben niet toegelaten, dat deze dag niet tevens een rouwfeest ter viering van het aandenken van twee aan ons door den dood ontvallen Leden zijn zoude. Reeds kort na den afloop onzer laatste algemeene Vergadering, op den 23 Sept. l. l., verloor dit Instituut en in het bijzonder de Vierde Klasse het verdienstelijk en weleer met ons zoo werkzaam Medelid den Heer **J. KOBELL.** Hij stierf na het doormaaken van veelvuldig lijden, en van vele deerniswaardige omstandigheden, die zijn ligchaam en zijne verstandelijke vermogens hevig geschokt, en hem reeds sedert eenigen tijd aan onzen werkring en aan zijnen kunstarbeid onttrokken hadden. Niemand onzer voorzeker, zal zonder rouw zijn verlies bedenken, die weet, tot welke zeldzame hoogte der Schilderkunst hij geklommen was, eene hoogte, op dewelke naar het eenstemmig getuigenis der beste kenners slechts aan de eerste Meesters eene plaats wordt toegekend. Reeds vroeg werd in hem tot dit schoone talent de eerste grondslag gelegd. Zijn Vader, HENDRIK KOBELL, was zelf een vermaard Schilder van Schepen en Zeegezigten, doch door den dood van dezen,

en van zijne moeder, reeds vroeg ouderloos geworden zijnde, vond hij echter tot het aanleeren zijner kunst wederom bekwame voorgangers en leermeesters, zoo wel te Gouda, in zijnen Oom en Voogd den Heer KOBELL, thans Kunst-Graveur te Rotterdam, als ook daarna te Utrecht in den Heer W. VAN DE WAL. Reeds in den zeer jeugdigen ouderdom van 9 à 10 jaren deed de jonge KOBELL blijken, dat hij voor de Schilderkunst geboren was. Hij teekende toen reeds met eene vaste hand de omtrekken van al wat hij zag; onder anderen werd toen reeds door hem binnen weinige dagen een Schilderij van Asfelijn, waarin een reiziger op een wit paard gezeten, een aalmoes aan de hem tegenkomende arme menschen uitreikende, afgebeeld is, met zoo veel juistheid en naauwkeurigheid gekopieerd, dat zulks de hoogste verwondering van elk moest opwekken. En evenwel had hij toen nog nimmer eenig onderrigt gehad in de behandeling van Olieverwen. Vervolgens teekende en schilderde hij veelvuldig paarden, en daarna ook koeijen en landschappen. Zijn geheele kunstgeest en oefening was echter vooral op den stijl en de behandeling van den onsterfelijken POTTER gerigt. Hij bestudeerde deszelfs uitmuntende voorbeelden bij alle mogelijke gelegenheid, eerst door het kopieeren van een oorspronkelijk Schilderij van dien meester, hetwelk bij den Heer CRAWFORD te Rotterdam berust, en daarna in het Museum te Parijs, alwaar de beste Meesterstukken van denzelfden grooten Hollandschen Schilder waren, en ook nu nog zijn, opgehangen. Zulke uitmuntende voorbeelden, de aanmoediging van kunstminnende begunstigers, onder welken ik vooral de Hoogleeraren BLEULAND en den Heer KOOPMAN te Utrecht moet noemen; dit, gevoegd bij aanhoudende vlijt, een zuiver gevoel voor het schoone, en den krachtigen prikkel eener loffelijke eerezucht waren de oorzaken, dat onze KOBELL, meer dan iemand, in het bijzonder vak der kunst, waartoe hij zich bepaald had, den grooten POTTER zeer na heeft ter zijde gestreeft. Wie onzer heeft niet eenige zijner voornaamste schilderstukken gezien, en erkent daarin niet die juistheid, waarheid, kracht

en

en goede ordonnantie, waarmede het eigenaardig karakter van Hollands vruchtbre weiden, Landbouw en Veeteelt is uitgedrukt. Gelijk eene bondige en overtuigende redevoering, een sierlijke en bevattelijke stijl ons de juistheid en klaarheid van het denkvermogen des Redenaars of Schrijvers doet kennen, zoo is ook een schoon Schilderstuk het aan ons melege-deelde, aanschouwelijk gemaakte, en in alle bijzonderheden ontvouwen begrip en gevoel des kunstenaars, met hetwelk hij vooraf voor zijnen geest de volmaakste schoonheden der Natuur opspoorde, rangschikte en vereenigde. Vele menschen denken juist, of bezitten een fijn gevoel voor het geen waarlijk schoon is; doch aan weinigen onder die velen is het gegeven, om een of ander onveranderd aan anderen mede te deelen. Dat de Heer KOBELL in den schoonsten bloeitijd van zijn kunstoeferend leven en dat gevoel, en de gave hetzelfde aanschouwelijk te maken en mede te deelen in eenen hoogen graad bezat, zullen zijne meesterstukken altijd getuigen. Mogt het der Vierde Klasse weldra gebeuren, de plaats door het overlijden van den Heer KOBELL vakant geworden, door eenen verdienstelijken opvolger vervuld te zien.

Reeds naderde het tijdstip voor het houden dezer Algemeene Vergadering, en ik mogt mij dus reeds vleijen, de drie overige Klasfen met het behoud van alle hunne Leden te kunnen geluk wenschen. Het was zoo niet beschikt door hem, die over dood en leven gebiedt. Slechts voor weinige dagen ontving ik den rouwbrief, die ons den dood van den Heer Mr. JOHAN MEERMAN, Heer van Vuren en Dalem, Lid van de Tweede Klasse des Instituuts, berigt heeft. Een langzaam verval van krachten eindigde op den 19den dezer maand, in zijnen ouderdom van bijna 62 jaren, zijn nuttig en werkzaam leven. Wij hebben dit ons Medelid, en deszelfs hooge waarde als mensch en geleerde, te wel gekend, dan dat wij de boodschap van zijn overlijden niet met weemoed vernemen zouden. De naam van MEERMAN is onafscheidelijk van dien der beroemdste Hollandsche Letterkundigen. Hetgeen de Voorvaderen des overledenen ter

D

ves-